

Csikai Gábor

Rézirozi

és a hutiták kincse

(meseregény)

5.

Miután megnéztük, mit is csinálnak épp barátaink, és miután mindahányan megindultak Rézirozi irányába, nézzük meg, mit művelt ekkor éppen a kislány.

Nos, ő azt a tevékenységet folytatta, mely egyébként a kekecek kedvencei közé is tartozott. Békésen szunyókált a szobájában, az ablak alatt, az ágyikóján.

Azaz csak békésen szunyókált volna, ha nem zavarták volna meg furcsa zajok eközben. Mert jobb felől halk futás, bal felől hangosabb kocogás, előlről zajos csörtetés, hátulról meg bődületes vágatás hangjai hallatszottak.

Ettől Rézirozi először halk szusszanással a bal oldalára fordult, majd hangosabb nyikkanással a jobbra, de ez sem segített semmit. Végül a fejére

rántotta a párnát, ám addigra már a futás, kocogás, csörtetés, vágatás olyan hangos lett, hogy a vánkoson is áthatoltak a hangok.

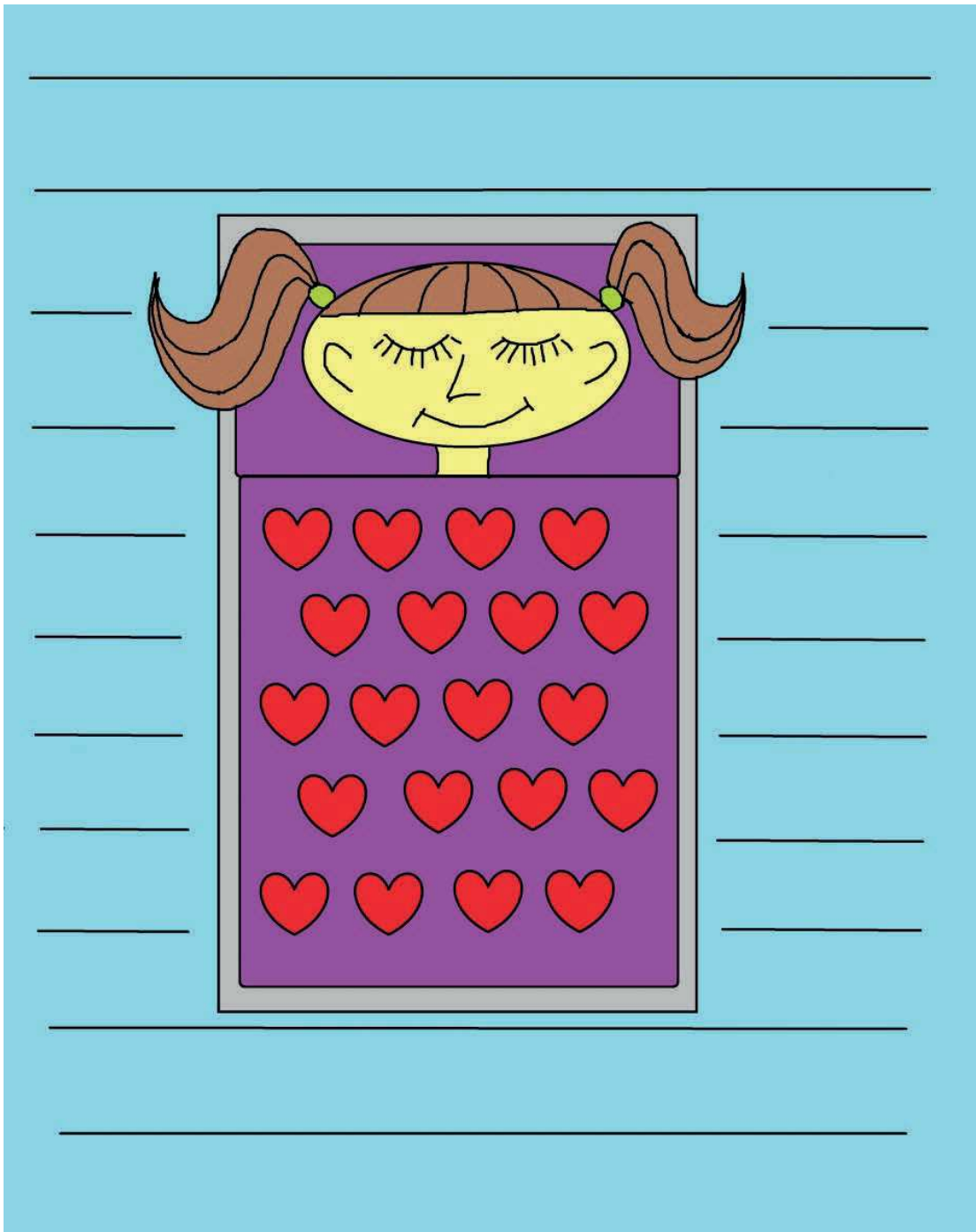
Ettől aztán Rézirozi végre kinyitotta a szemeit és felült az ágyon. Ezt igen jól tette, mert abban a pillanatban kivágódott a szobája ajtaja, és kekec, gyapot, siklóf, orducpánt egyszerre esett be rajta.

– Ezt nézd meg, mit találtam! – kiabálta lelkesen az egy kupacnyi kekec, gyapot, siklóf és orducpánt. Vagy valahányan közülük, aki esetleg levegőt kapott, miközben mindannyian a papírcetlijüket lobogtatták.

– Ezt a kertvégi fenyőfa alatt találtam! – kepic-kélt elő a rakás aljáról Lüpekék, majd az asztalra tette a céduláját.

– Én meg ezt az árgyellásban – mászott elő Ejhepejhe, és ő is az asztalra tette a papírt.

– Én a kunyhóm mellett bukkantam rá – került elő aztán Hinnyehunnya, majd ő is hasonlóan cselekedett, mint eddig barátai.

Alajos, aki fölött már nem maradt kupac, ami alól elő kellett volna másznia, egyszerűen csak föltápáskodott, és annyit mondott:

– Én meg egy bokor alatt találtam ezt – azzal az utolsó cédula is Rézirozi asztalára került.

A kislány nagy érdeklődéssel odalépett a cédulákhoz, egy kicsit tanulmányozta őket, egy kicsit hümmögött, megint tanulmányozta őket, majd hemmegett.

– Vajon mi lehet ez? – kérdezte érdeklődve Lüpekék. – És vajon mi ez a titokzatos szöveg rajtuk?

– Azt hiszem, én már tudom – mondta Rézirozi, azzal az asztalra nyúlt, és elkezdte átrendezni a papírokat. Hamarosan össze is állt a kép.

A szaggatott vonal végei szépen egymáshoz simultak, és kissé kacskaringósan, de átvezettek az erdőn, a vízen, a réten, a hegyen. És a szöveg is összeállt, így most már nem titokzatos, ismeretlen szavak voltak a papíron, hanem egy szép, összefüggő mondat.